hogere loopbaan ... behoort dan waarin hij is geplaatst", blijkt geenszins dat een ambtenaar enkel ad interim kan worden tewerkgesteld in een post die hooguit behoort bij de rang die onmiddellijk op de zijne volgt.

3. De betrokken administratie heeft niet in strijd met de belangen van de dienst gehandeld door de uitvoering van de in artikel 29 van het Statuut voorziene procedures noodzakelijkerwijs te vertragen in verband met de opbouw van haar diensten.

In zaak 184/80,

ADRIAEN VAN ZAANEN, reviseur bij de Rekenkamer, wonende te Luxemburg, vertegenwoordigd door V. Biel, advocaat te Luxemburg, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg te diens kantore, rue des Glacis 18 a,

verzoeker,

tegen

REKENKAMER VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, Luxemburg, vertegenwoordigd door haar secretaris J. A. Stoll, bijgestaan door A. Bonn, advocaat te Luxemburg, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg te diens kantore, Côte d'Eich 22,

verweerster,

betreffende onder meer een verzoek tot nietigverklaring van het besluit van verweerster om verzoekers tewerkstelling ad interim te beëindigen,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Derde kamer),

samengesteld als volgt: Mackenzie Stuart, kamerpresident, A. Touffait en U. Everling, rechters,

advocaat-generaal: Sir Gordon Slynn
Griffier: H. A. Rühl, hoofdadministrateur

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten en de schriftelijk voorgedragen argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten en het procesverloop

1. Verzoeker, Adriaen van Zaanen, bezit de Nederlandse nationaliteit en was sinds 1974 ambtenaar bij de Commissie in de rang LA/4. Bij besluit van 8 december 1978 werd hij met ingang van 1 december 1978 overgeplaatst naar de Rekenkamer in rang 4, salaristrap 5 van de groep voor de talendienst (LA). De diensttijd in de rang werd bepaald op 1 januari 1974 en de salarisanciënniteit op 1 maart 1978.

2. In 1978 was de Rekenkamer bezig met de opbouw van haar diensten, in het bijzonder de talendienst. Zij onderzocht de mogelijkheden om volgens de in het Ambtenarenstatuut voorziene aanwervingsprocedures te voorzien in de post van hoofd van de talendienst. Toen er voor toepassing van de in artikel 29, lid 1, sub a en b genoemde procedures echter geen geschikte kandidaten bleken te zijn, besloot zij gebruik te maken van de in artikel 29, lid 1, sub c voorziene mogelijkheid en liet zij op 24 oktober 1978 kennisgeving van vacature nr. CC/LA/27/1978 bekendmaken.

Blijkbaar kwam op dat tijdstip geen ambtenaar in aanmerking voor bevordering naar rang LA/3.

3. Bij kennisgeving nr. CC/LA/27/1978 werd de post van hoofd van de talendienst in de rang LA/3 vacant verklaard. Van de drie sollicitanten die tijdig een verzoek tot overgang indienden, trok de enige die voldeed aan de in de kennisgeving gestelde eisen — aanstelling in rang LA/3 — eind 1978 zijn sollicitatie in.

4. In het licht van deze situatie belastte het tot aanstelling bevoegde gezag verzoeker bij besluit van 1 maart 1979 *ad interim* met de leiding van de talendienst van de Rekenkamer voor een periode van drie maanden, te rekenen vanaf 1 maart 1979.

Bij besluit van 21 juni 1979 werd deze tewerkstelling ad interim met een maand, van 1 tot 30 juni 1979 verlengd, en werd verzoeker tevens de in artikel 7, lid 2, van het Statuut bedoelde aanvullende toelage toegekend.

Dit besluit werd drie maal, tot 29 februari 1980, verlengd. Op die datum had verzoekers tewerkstelling ad interim één jaar geduurd, het in artikel 7, lid 2, tweede alinea van het Statuut genoemde maximum. Dienovereenkomstig bepaalde het laatste verlengingsbesluit, van 28 februari 1980, dat de aanvullende toelage noodzakelijkerwijs zou worden stopge-

zet op dezelfde datum als de aanstelling ad interim, te weten op 29 februari 1980.

5. Bij besluit van 28 februari 1980 droeg het tot aanstelling bevoegde gezag de leiding van de talendienst voor de periode van 1 maart tot 30 augustus 1980 ad interim op aan een andere ambtenaar, de heer E., van Deense nationaliteit en reviseur in de rang LA/5. Dit besluit werd verlengd tot 30 november 1980.

6. Op 3 april 1980 diende verzoeker bij het tot aanstelling bevoegde gezag een klacht in als bedoeld in artikel 90 van het Statuut. Daarin stelde hij dat het in strijd was met het Statuut dat bedoeld gezag tot een tewerkstelling ad interim had besloten; aanstelling ad interim zou alleen mogelijk zijn in een bij de eerstvolgende hogere rang behorende post; de aanwijziging ad interim van zijn opvolger zou niet zijn te rijmen met het dienstbelang, volgens hetwelk de vacante LA/5-post al lang op regelmatige wijze had moeten worden bezet, dat wil zeggen door middel van een vergelijkend onderzoek in de zin van artikel 29 van het Statuut of op andere in dit artikel voorziene wijze, te weten bevordering of overplaatsing.

De klacht bleef onbeantwoord.

7. Op 2 september 1980 maakte de Rekenkamer de aankondiging van vergelijkend onderzoek binnen de instellingen nr. CC/LA/3/80 bekend ter bezetting van de post van hoofd van haar talendienst.

8. Bij verzoekschrift, ingeschreven ter griffie van het Hof op 4 september 1980, heeft verzoeker beroep ingesteld, onder meer strekkende tot nietigverklaring van het besluit tot beëindiging van zijn tewerkstelling ad interim.

9. Nadat de inschrijvingstermijn voor het intern vergelijkend onderzoek was verlengd tot 2 oktober 1980, heeft verzoeker op 1 oktober 1980 zijn sollicitatie ingediend, zij het met de verklaring: „ik ben voornemens mij overeenkomstig artikel 91, lid 4, van het Statuut tot het Hof van Justitie te wenden met het verzoek om een voorlopig besluit tot schorsing van dit vergelijkend onderzoek, in afwachting van een uitspraak over mijn beroep ten gronde".

10. Het Hof (Derde kamer), bevoegd op grond van het besluit van het Hof van 9 oktober 1979 (PB C 265 van 1979, blz. 8), heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Conclusies van partijen

In zijn inleidend verzoekschrift concludeert *verzoeker* dat het den Hove behage:

a) het beroep ontvankelijk te verklaren en

b) het gegrond te verklaren:

c) bijgevolg te verklaren dat het besluit tot beëindiging van zijn tewerkstelling ad interim niet met redenen was omkleed, zodat het hem niet kan worden tegengeworpen en derhalve moet worden nietigverklaard;

d) te verklaren dat het tot aanstelling bevoegde gezag in elk geval geen andere functionaris ad interim mocht tewerkstellen, omdat de termijn voor zodanige tewerkstelling is beperkt tot één jaar;

e) dat het tot aanstelling bevoegde gezag daarentegen gehouden was, de vaca-

ture bekend te maken en volgens de artikelen 4 en 29 Ambtenarenstatuut de mogelijkheden tot bevordering moest onderzoeken;

f) dat verzoeker door dit verzuim van het tot aanstelling bevoegde gezag is benadeeld en dat de schade kan worden begroot op één rekeenheid, om te rekenen in Belgische franken tegen de op de dag van de uitspraak geldende koers,

subsidiair, verzoeker akte te verlenen van zijn aanbod door enquête te bewijzen:

a) dat de betrokken LA/3-post min of meer is voorbehouden aan een onderdaan van een de Lid-Staten en niet door een Nederlander moest worden bezet;

b) dat de aanwijzing van een ambtenaar in de rang LA/5 als hoofd van de talendienst ad interim ernstige schade heeft toegebracht aan het belang van de betrokken dienst.

Verweerster in elk geval in de kosten te verwijzen.

In haar verweerschrift concludeert de *Rekenkamer* dat het den Hove behage:

— het beroep in zijn drie onderdelen niet-ontvankelijk te verklaren;

— het bewijsaanbod van verzoeker af te wijzen; het beroep ongegrond te verklaren;

— het beroep te verwerpen;

— overeenkomstig de toepasselijke bepalingen van het Statuut over de kosten te beslissen.

In repliek concludeert *verzoeker* tot afwijzing van de door verweerster opgeworpen excepties van niet-ontvankelijkheid en persisteert hij voor het overige bij de in zijn inleidend verzoekschrift neergelegde conclusies.

In dupliek concludeert de *Rekenkamer* dat het den Hove behage de conclusies in haar verweerschrift toe te wijzen.

III — Middelen en argumenten van partijen

In zijn inleidend verzoekschrift voert *verzoeker* aan dat het *doel* van zijn beroep is, het tot aanstelling bevoegde gezag van de Rekenkamer te dwingen zich te houden aan de bepalingen van het Statuut inzake vacatures. Verzoeker verwijt genoemd gezag inbreuk te hebben gemaakt op artikel 4 van het Statuut, met name de laatste alinea, volgens welke de instellingen verplicht zijn in vacatures te voorzien „bij wege van overplaatsing, bevordering of een intern vergelijkend onderzoek". Verzoeker is van mening dat hij door dit verzuim objectief is benadeeld en vordert als immateriële schadevergoeding de tegenwaarde in Belgische franken van een rekeneenheid.

Ten aanzien van de *feiten* merkt verzoeker met name op dat de post van hoofd van de talendienst op de begroting staat. Hij herinnert eraan dat hij bij besluit van 1 maart 1979 vanaf die datum was belast met „het tijdelijk beheer van de talendienst".

Bij besluit van 28 februari 1980 werd verzoekers aanvullende toelage vanaf 29 februari, dat wil zeggen één dag na het besluit, definitief stopgezet. Dit besluit was echter geenszins met redenen omkleed en is in zoverre in strijd met artikel 25, tweede alinea, van het Statuut. Het is immers in twee opzichten nadelig voor verzoeker: materieel gezien omdat hem

een financieel voordeel wordt ontnomen, en immaterieel doordat hij is verdrongen door een andere ad interim tewerkgestelde ambtenaar van de rang LA/5. Dit wekt te meer verbazing nu de Rekenkamer verzoeker op 10 december 1979, bij monde van Sir Norman Price, heeft gelukgewenst met de enorme hoeveelheid vertalingen die onder zijn leiding gereed waren gekomen, hetgeen een „tremendous effort" werd genoemd.

Verzoeker verklaart te voldoen aan de in artikel 45 van het Statuut gestelde anciënniteitsvereisten, zodat zijn bevordering voor de hand lag (hetgeen ook het gehele personeel verwachtte).

Ten aanzien van het *recht* voert *verzoeker* aan dat de aanwijzing van zijn opvolger in strijd is met artikel 7 van het Statuut, dat tewerkstelling ad interim slechts voor de duur van een jaar toestaat en bovendien slechts in een bij de eerstvolgende hogere rang behorende post.

Hij houdt vast aan de in zijn klacht genoemde argumenten en betoogt voorts dat het tot aanstelling bevoegde gezag een heel jaar de tijd had om de LA/3-post overeenkomstig de in artikel 4 van het Statuut voorziene procedures te bezetten, maar dit niet heeft gedaan.

Het tot aanstelling bevoegde gezag heeft niet alleen de artikelen 4 en 7 van het Statuut geschonden maar ook artikel 29, volgens hetwelk het gehouden is, voor de voorziening in vacatures de mogelijkheden tot bevordering en tot overplaatsing binnen de instelling te onderzoeken. Verzoeker biedt voorts aan te bewijzen dat men geen Nederlander op de betrokken post heeft willen benoemen, hetgeen in strijd is met artikel 27 van het Statuut.

In haar verweerschrift voert de *Rekenkamer* aan dat de omstandigheid dat verzoeker niet is bevorderd naar rang LA/3, het *onderwerp* van geschil vormt. In het verzoekschrift is dit onderwerp geformuleerd in drie onderdelen, die alle niet-ontvankelijk zijn.

Immers in zijn klacht heeft verzoeker erkend dat zijn tewerkstelling ad interim ingevolge artikel 7, lid 2, van het Statuut niet kon worden verlengd, terwijl hij in zijn verzoekschrift concludeert tot nietigverklaring van het besluit zijn aanstelling ad interim niet te verlengen. Op dit punt is het beroep derhalve niet-ontvankelijk. In ieder geval vormt het besluit van 28 februari 1980 geen besluit waardoor verzoeker zich bezwaard acht in de zin van artikel 90, lid 2, van het Statuut. Bij dit besluit werd in feite de aanvullende toelage alsmede verzoekers tewerkstelling ad interim verlengd van 1 januari 1980 tot 28 februari 1980.

Verzoekers conclusie dat „het tot aanstelling bevoegde gezag ... geen andere functionaris ad interim mocht tewerkstellen" is volgens de Rekenkamer niet-ontvankelijk nu de betrokken ambtenaar niet in het geding is geroepen.

Het in beroep verweten verzuim dat het tot aanstelling bevoegde gezag de bepalingen van het Statuut inzake de vervulling van vacatures niet in acht heeft genomen, is in de klacht niet als zodanig geformuleerd; bijgevolg moet dit onderdeel niet-ontvankelijk worden verklaard daar de door het Statuut voorgeschreven voorafgaande procedure niet is gevolgd.

Ten gronde gaat de Rekenkamer allereerst in op het derde onderdeel (sub e)

van de conclusies van het verzoekschrift, waarin verzoeker vraagt om een verklaring dat de administratie gehouden was, de vacature bekend te maken en volgens de artikelen 4 en 29 van het Statuut de mogelijkheden tot bevordering moest onderzoeken.

Te dien aanzien wijst de Rekenkamer er met name op dat zelfs indien verzoeker reeds op 24 oktober 1978 (de datum waarop kennisgeving van vacature nr. CC/LA/27/1978 werd bekendgemaakt) bij haar in dienst was geweest, zijn diensttijd van twee jaar onvoldoende zou zijn geweest om hem van bevordering te verzekeren. Uit artikel 45 van het Statuut blijkt immers dat wanneer slechts één ambtenaar voor bevordering in aanmerking komt, het tot aanstelling bevoegde gezag terecht kan oordelen over onvoldoende keuzemogelijkheden te beschikken om te verzekeren dat de betrokken post wordt bezet door een kandidaat die zo goed als mogelijk aan de gestelde eisen voldoet. Voorts heeft de Rekenkamer nooit de bedoeling gehad, Nederlanders van de betrokken post uit te sluiten.

Het besluit met betrekking tot verzoekers tewerkstelling ad interim van 28 februari 1980 is geen voor hem bezwarend besluit, valt niet onder de bepalingen van artikel 25, tweede alinea, van het Statuut en hoefde derhalve niet met redenen te worden omkleed.

Wat betreft de stelling dat het tot aanstelling bevoegde gezag de artikelen 4 en 29 van het Statuut niet in acht heeft genomen, merkt de Rekenkamer op dat zij gezien het negatieve resultaat van de overplaatsingsprocedure wel moest overgaan tot het organiseren van een vergelijkend onderzoek. De inleiding van deze procedure, de voorbereidingen en de formaliteiten hebben enige tijd gevergd, temeer daar de Rekenkamer al haar diensten nog moest opzetten en organiseren. Op 28 februari 1980 was de aankondiging van het vergelijkend onderzoek nog niet voor publikatie gereed. Om de betrokken post niet vacant te laten, moest het tot aanstelling bevoegde gezag dus wel besluiten tot een nieuwe tewerkstelling ad interim.

Ten aanzien van het besluit tot een *nieuwe tewerkstelling ad interim wijst de* Rekenkamer erop dat volgens artikel 7, lid 2, van het Statuut „tewerkstelling ad interim ... ten hoogste voor één jaar (kan) plaatsvinden". Deze bepaling verplichtte de administratie, verzoekers tewerkstelling ad interim te beëindigen, maar belette haar niet tot een tweede tewerkstelling ad interim te besluiten in geval van objectieve moeilijkheden bij de definitieve bezetting van de betrokken post. Voorts blijkt uit de bewoordingen van artikel 7, lid 2, dat tewerkstelling ad interim in een hogere functie niet verboden is. In casu was het tot aanstelling bevoegde gezag derhalve gerechtigd, een ambtenaar in de rang LA/5 aan te wijzen om ad interim een post in de rang LA/3 te bezetten.

In repliek wijst *verzoeker* ten aanzien van de *feiten* nadrukkelijk op de omstandigheid dat de Rekenkamer pas 17 maanden na de aanvang van verzoekers tewerkstelling ad interim de aankondiging van intern vergelijkend onderzoek nr. CC/LA/3/80 heeft bekendgemaakt, zulks terwijl iedereen, en het tot aanstelling bevoegde gezag in het bijzonder, wist dat verzoeker sinds 1 januari 1976 de vereiste diensttijd in de rang bezat om voor be-

vordering in aanmerking te komen. De reden voor deze vertraging is gelegen in de omstandigheid dat het tot aanstelling bevoegde gezag een eigen kandidaat op het oog had en deze de tijd wilde gunnen, enige „anciënniteit" en ervaring te verwerven om hem tot rang LA/3 te kunnen toelaten.

Met betrekking tot de *ontvankelijkheid* voert verzoeker tegen de door de Rekenkamer gestelde niet-ontvankelijkheid van zijn beroep aan, dat hij met de betwisting van de tewerkstelling ad interim van een tweede ambtenaar vanzelfsprekend het oog had op het besluit van 28 februari 1980 tot beëindiging van zijn eigen tewerkstelling ad interim. De administratie heeft haar besluit, verzoekers tewerkstelling ad interim te beëindigen en hem tegelijkertijd, van de ene dag op de andere, ondergeschikt te maken aan een collega van een lagere rang, in strijd met artikel 25 vat het Statuut niet met redenen omkleed. Bovendien betwist verzoeker het argument van verweerster, dat hij de ambtenaar die na hem *ad interim* werd tewerkgesteld in het geding had moeten roepen. Tenslotte onderstreept hij dat hij in zijn klacht heeft gewezen op de verplichting van het tot aanstelling bevoegde gezag, in een vacature te voorzien in het jaar waarin tewerkstelling ad interim heeft aangevangen, waartoe hij met name verwijst naar een nota die het personeelscomité ter zake op 6 maart 1980 aan het tot aanstelling bevoegde gezag heeft gericht.

Ten gronde beklemtoont verzoeker dat hij het tot aanstelling bevoegde gezag verwijt, niet tijdig een nieuwe aanstellingsprocedure te hebben ingeleid, dat wil zeggen vanaf het moment waarop het met betrekking tot verzoeker en tijdens diens tewerkstelling ad interim had moeten vaststellen dat de op 24 oktober 1978 door de vacantverklaring en de kennisgeving van vacature nr. CC/LA/27/28 ingeleide procedure was mislukt. Verzoekers beroep berust niet op het verwijt dat hij „niet bevorderd" is, doch veeleer op de in het verzoekschrift sub c) tot en met f) neergelegde conclusies.

Blijkens de bewoordingen van artikel 7, lid 2, laatste alinea, van het Statuut kan tewerkstelling ad interim niet langer dan één jaar duren. Deze bepaling vormt de noodzakelijke tegenhanger van artikel 4, teneinde de administratie te verplichten de procedure voor de voorziening in een vacature zo snel mogelijk in te leiden en af te ronden.

Verzoeker voert voorts aan dat een ambtenaar alleen in een bij de eerstvolgende hogere rang behorende post ad interim kan worden tewerkgesteld. De Rekenkamer haalt weliswaar artikel 7, lid 2, van het Statuut aan, maar gaat hier niet dieper op in. Dat tewerkstelling ad interim van een ambtenaar die niet in de betrokken post kan worden benoemd onregelmatig is, blijkt uit de omstandigheid dat een juiste berekening van de in artikel 7, lid 2, eerste alinea bedoelde aanvullende toelage onmogelijk is: die ambtenaar zou een bedrag dienen te ontvangen dat wordt bepaald door de salaristrap „die

hem zou toekomen in de aanvangsrang, indien hij was aangesteld in de loopbaan waarin hij ad interim te werk is gesteld". Deze zinsnede verduidelijkt de voorafgaande in die zin, dat zij de mogelijkheid tot tewerkstelling ad interim beperkt tot ambtenaren die in aanmerking komen of zullen komen voor bevordering naar de post die ad interim wordt bezet.

In repliek stelt de *Rekenkamer* dat de vertraagde bekendmaking van de aankondiging van vergelijkend onderzoek nr. CC/LA/3/80 is te wijten aan de organisatorische problemen waarmee zij te kampen had als nieuwe instelling, die pas op 25 oktober 1977, na de ratificatie van de verdragen, is opgericht. De opbouw van haar diensten heeft tijd in beslag genomen. Het eerste peroneelscomité werd op 10 november 1978 geïnstalleerd. Op 21 november 1978 werd het huishoudelijk reglement vastgesteld. De paritaire commissie werd opgericht bij besluit van 1 februari 1979, en op 19 februari 1979 werd de samenstelling daarvan voor het jaar 1979 vastgesteld.

Deze in het Statuut voorziene organen moesten zijn opgericht alvorens enig vergelijkend onderzoek kon worden georganiseerd.

De diensten konden slechts geleidelijk gaan functioneren. Met name de organisatie van de talendienst baarde problemen. De verschillende afdelingen daarvan moesten nog worden samengesteld.

Voor de aanwerving van de ambtenaren moesten niet minder dan 157 vergelijkende onderzoeken worden georganiseerd, die alle volgens de in het Statuut voorziene uitgebreide procedure dienden te verlopen. Het vergelijkend onderzoek voor de post van hoofd van de talendienst werd als laatste bekendgemaakt.

Onder deze omstandigheden, en gelet op voornoemde data, was de door verzoeker bekritiseerde handelwijze van het tot aanstelling bevoegde gezag verklaarbaar en gerechtvaardigd. De tewerkstelling ad interim van een ambtenaar op 1 maart 1979 en de verlenging van die tewerkstelling tot 29 februari 1980 waren ingegeven door de behoeften van de dienst. Dit geldt evenzeer voor de tweede tewerkstelling ad interim, aangezien de formaliteiten voor een definitieve bezetting van de post nog niet hadden kunnen worden afgerond.

Voor wat de *ontvankelijkheid* van het beroep betreft handhaaft de Rekenkamer de in haar verweerschrift opgeworpen excepties van niet-ontvankelijkheid.

Ten *gronde* voert de Rekenkamer aan dat de in artikel 7 van het Statuut voorziene beperking van tewerkstelling ad interim indertijd is gesteld om redenen van dienstbelang, zodat, wanneer het dienstbelang zulks eist, een tweede tewerkstelling ad interim gerechtvaardigd en toelaatbaar kan zijn. Voor wat betreft de kwestie van het „overslaan" van een rang, houdt deze statutaire bepaling tevens rekening met de omstandigheid dat het dienstbelang in bepaalde omstandigheden de aantrekking van een ambtenaar in een lagere rang kan rechtvaardigen.

IV — Mondelinge behandeling

Ter terechtzitting van 9 april 1981 zijn mondelinge opmerkingen gemaakt door verzoeker, vertegenwoordigd door V. Biel, advocaat te Luxemburg, en door de Rekenkamer, vertegenwoordigd door A. Bonn, eveneens advocaat te Luxemburg.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 4 juni 1981 conclusie genomen.

In rechte

1 Bij verzoekschrift, ingediend ter griffie van het Hof op 4 september 1980, heeft verzoeker, ambtenaar bij de Rekenkamer in de rang LA/4, krachtens artikel 179 EEG-Verdrag beroep ingesteld tot nietigverklaring van een besluit van het tot aanstelling bevoegde gezag van 28 februari 1980, waarbij verzoekers tewerkstelling ad interim als hoofd van de talendienst — een tot de rang LA/3 behorende post — op 29 februari 1980 werd beëindigd. In dit beroep vraagt verzoeker het Hof bovendien te verklaren, dat het tot aanstelling bevoegde gezag niet gerechtigd was een andere ambtenaar ad interim als hoofd van de talendienst aan te wijzen, daar tewerkstelling ad interim niet langer dan één jaar mag duren, en dat het tot aanstelling bevoegde gezag gehouden was een vacature bekend te maken en volgens de artikelen 4 en 29 Ambtenarenstatuut de mogelijkheden tot bevordering moest onderzoeken. Tenslotte vraagt verzoeker het Hof te verklaren dat hij door het verzuim van het tot aanstelling bevoegde gezag schade heeft geleden die kan worden begroot op één rekeneenheid, om te rekenen in Belgische franken tegen de op de dag van de uitspraak geldende koers.

2 Uit de stukken blijkt dat verzoeker, sinds 1974 ambtenaar in de rang LA/4 bij de Commissie, bij besluit van 8 december 1978 met ingang van 1 december 1978 werd overgeplaatst naar de Rekenkamer in de rang 4, salaristrap 5, van de groep voor de talendienst (LA). Deze overplaatsing geschiedde op een tijdstip waarop de Rekenkamer haar diensten, waaronder haar talendienst, opbouwde. Ten einde te voorzien in de post van hoofd van deze dienst, had de Rekenkamer op 24 oktober 1978 kennisgeving van vacature nr. CC/LA/27/1978 bekendgemaakt. Deze procedure mislukte evenwel bij gebrek aan kandidaten die beantwoordden aan de in de kennisgeving gestelde eisen.

3 Daarop belastte het tot aanstelling bevoegde gezag verzoeker bij besluit van 1 maart 1979 ad interim met de leiding van de talendienst van de Rekenkamer, zulks voor een tijdvak van drie maanden, te rekenen vanaf 1 maart 1979. Dit besluit werd genomen krachtens artikel 7, lid 2, van het Statuut, luidende als volgt:

„De ambtenaar kan worden aangewezen ad interim een ambt te vervullen dat bij een hogere loopbaan van zijn categorie of groep behoort dan waarin hij is geplaatst. Met ingang van de vierde maand van zijn tewerkstelling ad interim ontvangt hij een aanvullende toelage, gelijk aan het verschil tussen de bezoldiging, verbonden aan zijn rang en salaristrap, en de bezoldiging welke overeenkomt met de salaristrap die hem zou toekomen in de aanvangsrang, indien hij was aangesteld in de loopbaan waarin hij ad interim te werk is gesteld.

Tewerkstelling ad interim kan ten hoogste voor één jaar plaatsvinden, behalve wanneer zij direct of indirect, strekt tot vervanging van een ambtenaar die in het belang van de dienst is gedetacheerd, onder de wapenen is geroepen, dan wel langdurig ziekteverlof geniet."

4 Bij besluit van 21 juni 1979 verlengde het tot aanstelling bevoegde gezag deze tewerkstelling ad interim met een maand, van 1 tot 30 juni 1979, en kende het verzoeker de in artikel 7, lid 2, eerste alinea bedoelde aanvullende toelage toe.

5 Dit laatste besluit werd drie maal, tot 29 februari 1980 verlengd. Op die datum was verzoeker gedurende een jaar, het in artikel 7, lid 2, tweede alinea vastgestelde maximum, ad interim werkzaam geweest.

6 Het laatste verlengingsbesluit, dat eerst op 28 februari 1980 werd genomen en waarbij verzoekers tewerkstelling ad interim werd verlengd van 1 januari 1980 tot 29 februari 1980, bepaalde dat de aan verzoeker toegekende aanvullende toelage vanaf die datum noodzakelijkerwijs zal worden beëindigd.

7 Op 28 februari 1980 nam het tot aanstelling bevoegde gezag een ander besluit, waarbij het een andere ambtenaar, de heer E., van Deense nationaliteit en reviseur in de rang LA/5, ad interim met de leiding van de talendienst belastte voor het tijdvak van 1 maart tot 30 augustus 1980. Dit laatste besluit werd verlengd tot 30 november 1980.

8 Daarop diende verzoeker op 3 april 1980 bij het tot aanstelling bevoegde gezag een klacht in als bedoeld in artikel 90 van het Statuut, waarin hij weliswaar erkende dat zijn tewerkstelling ad interim ingevolge artikel 7, lid 2, van het Statuut niet opnieuw had kunnen verlengd, maar tevens betoogde dat de aanstelling van de heer E. onrechtmatig was op grond dat het het tot aanstelling bevoegde gezag blijkens de bewoordingen van artikel 7, lid 2 niet vrij stond, gedurende meer dan een jaar door middel van een reeks tewerkstellingen ad interim in een vacature te voorzien. Bovendien zou genoemd voorschrift het tot aanstelling bevoegde gezag verbieden om — zoals in casu geschiedt — een ambtenaar ad interim tewerk te stellen in een ambt dat bij een hogere loopbaan behoort dan waarin hij is geplaatst. Tenslotte zou de aanstelling van de heer E. niet hebben plaatsgevonden in het belang van de dienst, op grond waarvan de betrokken post volgens een van de in artikel 29 van het Statuut voorziene procedures zou moeten worden bezet.

9 Toen deze klacht niet werd beantwoord, heeft verzoeker het onderhavige beroep ingesteld.

10 Er zij op gewezen dat het tot aanstelling bevoegde gezag op 2 september 1980 overeenkomstig artikel 29, lid 1, sub b van het Statuut de aankondiging van vergelijkend onderzoek binnen de instellingen nr. CC/LA/3/80 heeft bekendgemaakt, ten einde in de betrokken vacature te voorzien. Nadat verzoeker de jury op 8 september 1980 had meegedeeld dat hij om de in zijn klacht en in zijn beroep uiteengezette redenen niet solliciteerde, heeft hij zich vervolgens niettemin binnen de gestelde termijn formeel kandidaat gesteld. Ter terechtzitting heeft verzoeker onweersproken verklaard dat geen van de kandidaten voor dat vergelijkend onderzoek is geslaagd.

11 Ter ondersteuning van zijn beroep voert verzoeker de volgende middelen aan:

— het besluit tot beëindiging van zijn tewerkstelling ad interim is niet met redenen omkleed en moet derhalve worden nietig verklaard;

— de Rekenkamer was niet gerechtigd een andere ambtenaar ad interim te benoemen, aangezien tewerkstelling ad interim ingevolge artikel 7, lid 2, van het Statuut is beperkt tot één jaar;

— de Rekenkamer was gehouden een vacature bekend te maken en diende overeenkomstig de artikelen 4 en 29 van het Statuut de mogelijkheid te onderzoeken, daarin te voorzien bij wege van bevordering.

12 De Rekenkamer betwist de ontvankelijkheid van deze middelen om de volgende redenen:

— verzoeker heeft in zijn klacht erkend dat zijn tewerkstelling ad interim niet kon worden verlengd, zodat hij deze vraag niet in zijn verzoekschrift kan opwerpen;

— het besluit tot beëindiging van verzoekers tewerkstelling ad interim is geen voor hem bezwarend besluit; verzoeker heeft erkend dat die beëindiging in overeenstemming was met artikel 7, lid 2, van het Statuut;

— verzoekers laatste middel is niet-ontvankelijk omdat het niet in de klacht is aangevoerd;

— de aanstelling van de heer E. kan niet worden betwist zonder dat deze ambtenaar formeel in het geding wordt geroepen.

13 De eerste twee middelen die de Rekenkamer tot staving van de niet-ontvankelijkheid van het beroep heeft aangevoerd kunnen niet slagen, daar zij betrekking hebben op vragen die de zaak ten gronde raken. Voor wat het derde middel betreft volgt uit de bewoordingen van de klacht, althans moet daaruit impliciet worden afgeleid, dat het betrekking heeft op verzoekers

laatste grief, zodat dit middel eveneens moet falen. Tenslotte moet met betrekking tot het laatste middel van de Rekenkamer worden vastgesteld dat verzoeker een duidelijk belang had bij nietigverklaring van de aanstelling ad interim van de heer E. om de door hem aangevoerde redenen, voor zover die nietigverklaring de weg zou openen voor een van de in artikel 29 van het Statuut genoemde procedures, waaraan verzoeker zou kunnen deelnemen.

14 Uit deze overwegingen volgt dat het beroep ontvankelijk is.

Derhalve dient thans de gegrondheid van de door verzoeker aangevoerde middelen te worden onderzocht.

15 Verzoekers eerste middel strekt tot nietigverklaring van het besluit tot beëindiging van zijn tewerkstelling ad interim, op grond dat het niet met redenen zou zijn omkleed.

16 Dit middel kan niet slagen. Immers ook al verklaarde het besluit van 28 februari niet uitdrukkelijk dat verzoekers tewerkstelling ad interim ingevolge artikel 7, lid 2, van het Statuut op 29 februari 1980 definitief zou eindigen, dan volgt zulks toch impliciet uit de bewoordingen van het besluit, waar dit bepaalt dat de aan verzoeker op grond van zijn tewerkstelling ad interim in de betrokken post toegekende aanvullende toelage op laatstgenoemde datum „noodzakelijkerwijs zal worden beëindigd". Uit de bewoordingen van de klacht kan ook worden afgeleid dat verzoeker wist dat zijn tewerkstelling ad interim gezien het bepaalde in voornoemd voorschrift niet opnieuw kon worden verlengd. Bijgevolg was het besluit, zelfs indien ontoereikend, rechtens voldoende met redenen omkleed.

17 Verzoeker betoogt voorts dat het tot aanstelling bevoegde gezag niet gerechtigd was de heer E. ad interim als hoofd van de talendienst aan te wijzen, daar tewerkstelling ad interim op grond van artikel 7, lid 2 niet langer dan een jaar zou mogen duren. Hij voegt daaraan toe dat de aanstelling van de heer E. in ieder geval onrechtmatig was. Immers blijkens bovengenoemd

voorschrift zou een ambtenaar enkel ad interim kunnen worden tewerkgesteld in een post behorende bij zijn rang dan wel bij een rang die onmiddellijk op de zijne volgt.

18 Dit middel kan evenmin slagen. Uit de bewoordingen van artikel 7, lid 2, blijkt immers dat de maximumduur van tewerkstelling ad interim betrekking heeft op het tijdvak gedurende hetwelk een ambtenaar de betrokken post maximaal tijdelijk mag bezetten. Niet de bezetting ad interim van de betrokken post is beperkt tot een jaar. De beperking geldt alleen voor het tijdvak gedurende hetwelk de post door een bepaalde ambtenaar mag worden bezet. Het tot aanstelling bevoegde gezag is derhalve na het verstrijken van dit tijdvak gerechtigd, in die post te voorzien door aanstelling van een andere ambtenaar, die voldoet aan de in artikel 7, lid 2, eerste alinea gestelde eisen.

19 Bovendien blijkt geenszins uit artikel 7, lid 2, eerste alinea, dat een ambtenaar enkel ad interim kan worden tewerkgesteld in een post die hooguit behoort bij de rang die onmiddellijk op de zijne volgt. Uit de bewoordingen van dit voorschrift volgt immers dat het ziet op de tewerkstelling ad interim van een ambtenaar in een ambt „dat bij een hogere loopbaan . . . behoort dan waarin hij is geplaatst". Bijgevolg was het tot aanstelling bevoegde gezag gerechtigd, de heer E., die in een loopbaan was ingedeeld die de rangen LA/4 en LA/5 omvat, aan te stellen als hoofd van de talendienst, een tot de rang LA/3 behorende post.

20 Blijkens de stukken is de voornaamste grief die verzoeker het tot aanstelling bevoegde gezag heeft tegengeworpen, dat dit niet tijdig een nieuwe aanstelligsprocedure overeenkomstig de artikelen 4 en 29 Statuut heeft ingeleid, dat wil zeggen vanaf het moment waarop het met betrekking tot verzoeker en tijdens diens tewerkstelling ad interim had moeten vaststellen dat de op 24 oktober 1978 door de vacantverklaring en de kennisgeving van vacature CC/LA/27/28 ingeleide procedure was mislukt. Verzoeker betoogt dat indien het tot aanstelling bevoegde gezag aldus had gehandeld, hij een serieuze kans zou hebben gemaakt om voor een dergelijk vergelijkend onderzoek te slagen.

21 Volgens verklaringen van de Rekenkamer was de oorzaak van de vertraagde inleiding van een nieuwe procedure voor de aanwerving van een hoofd van de talendienst gelegen in de omstandigheid dat zij na het negatieve resultaat van de eerste kennisgeving van vacature van 24 oktober 1978 had besloten, in de betrokken post te voorzien door een vergelijkend onderzoek te organiseren. Op dat tijdstip echter was de Rekenkamer, een op 25 oktober 1977 opgerichte nieuwe instelling, doende met de opbouw van haar diensten, waartoe onder meer ongeveer 157 vergelijkende onderzoeken moesten worden georganiseerd, waarvan dat voor de post van hoofd van de talendienst — nr. CC/LA/3/80 — een van de laatste was. Op 28 februari 1980 zou de aankondiging van dit vergelijkend onderzoek nog niet voor bekendmaking gereed zijn geweest. Op die grond zou de administratie hebben moeten besluiten de betrokken post opnieuw ad interim te bezetten om hem niet vacant te laten.

22 Aangezien deze verklaringen niet serieus zijn tegengesproken, dient daarvan akte te worden genomen en moet worden vastgesteld dat de Rekenkamer niet in strijd met de belangen van de dienst heeft gehandeld door de uitvoering van de in artikel 29 van het Statuut voorziene procedures noodgedwongen te vertragen.

23 Mitsdien dient verzoekers derde middel te worden verworpen.

24 Hieruit volgt dat het tot aanstelling bevoegde gezag verzoeker niet door een verzuim schade heeft berokkend, zodat verzoekers vordering tot vergoeding van eventuele schade eveneens moet worden afgewezen.

Kosten

25 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen. Volgens artikel 70 van het Reglement blijven echter de kosten door de instelling terzake van beroepen van personeelsleden der Gemeenschappen gemaakt, te haren laste. Deze bepaling dient in casu bij analogie te worden toegepast.

HET HOF VAN JUSTITIE (Derde kamer),

rechtdoende, verstaat:

1. **Het beroep wordt ongegrond verklaard;**

2. **Elk der partijen draagt haar eigen kosten.**

Mackenzie Stuart Touffait Everling

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 9 juli 1981.

De griffier
A. Van Houtte

De president van de Derde kamer
A. J. Mackenzie Stuart

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL SIR GORDON SLYNN VAN 4 JUNI 1981 [1]

Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,

De Rekenkamer is ingesteld in 1975. In de loop van het organisatieproces van haar talendienst maakte zij op 24 oktober 1978 kennisgeving van vacature nr. CC/LA/27/1978 bekend voor de post van hoofd van de talendienst. Deze post was ingedeeld in de rang LA/3. Onder het personeel van de Rekenkamer bevond zich op dat moment niemand die geschikt werd geacht voor bevordering naar rang LA/3. Zij die in de Gemeenschappen de post van afdelingshoofd in de rang LA/3 bekleedden en zichzelf geschikt achtten, werden verzocht te solliciteren. Blijkbaar hebben zich slechts drie

1 — Vertaald uit het Engels